

Mouzovský úrnál

XI. ročník

1997

číslo 6

CO ČECH, TO HOROLEZEC

Reportáž z 12. ročníku akce Návrat

Co najdete uvnitř

- **Informační servis** 3
informace o tom, co bylo, je a bude
- **Co Čech, to horolezec** 4
reportáž z 12. ročníku akce Návrat včetně
Tomovy vojenské přísahy ve Stříbře
- **Slavné výroky** 16
nejoblíbenější rubrika Nouzovského Žurnálu

Nouzovský Žurnál, ročník XI, číslo 6
Vyšlo 5. prosince 1997 v Kolíně
Uzávěrka čísla 30. listopadu 1997

INFORMAČNÍ SERVIS

◆ Termíny výprav:

13. prosince

20. prosince - vánoční besídka

17. ledna

30. ledna až 2. února - velký tah pro nejlepší členy družin

7. února

28. února

14. března

28. března

18. dubna

2. května

16. května

30. května

13. června

27. června

- ◆ Zatímco Šárka si 18. října vzala Pavla dříve známého pod přezdívkou Soptík, Helče s Oldou se narodil Tomáš a Šárce s Čertem Veronika. Šárku, naši šéfovou, to teprve čeká, už se nám hezky kulatí.

- ◆ V příštím roce vyjde Nouzovský Žurnál takto:

číslo 1 - 6. března

číslo 2 - 5. června

číslo 3 - 4. září

číslo 4 - 4. prosince

Od příštího roku již v nové podobě s více obrázky a ve větším formátu.

CO ČECH, TO HOROLEZEC

AKCE NÁVRAT - 12. ROČNÍK - 1997

(vypráví Šéd'a)

Termín 12. ročníku je znám už od poloviny srpna, a to z pátku 24. října na sobotu 25. října už v 17 hodin. Jinak je to stejné jako loni. Podpisový arch má kapacitu 24 lidí, pořadatelem je Marian a rozvoz zajišťuje Kosa s firemní avii. Poprvé se na Návrat chystají bývalí Křečci, i když situaci jim trochu komplikují taneční.

Události však koncem září nabraly nečekaný spád. Tom nečekaně odešel na vojnu do Benešova, odkud byl odvelen do Stříbra. V sobotu 18. října, tedy týden před akcí, do Kolína přichází zpráva, že za týden 25. října má mít Tom přísahu. Značná část Průzkumníků hodlá na přísahu jet i za cenu neúčasti na akci Návrat. Ještěrka vyráží za Marianem vyjednat možnost posunutí akce Návrat aspoň o jeden den. Marian souhlasí, takže začátek akce Návrat se posouvá na sobotu 25. října. V 17 hodin, kdy akce začíná, teprve přijíždí vlak ze Stříbra na kolínské nádraží.

„A co kdybychom si vás vyzvedli v Praze?“ uvažuje Marian nahlas.

Po několika marných pokusech vysvětlit místo srazu Marian rezignuje a slibuje, že počká až do 19 hodin.

„To budu muset v pátek do tanečních!“ uvědomuje si Martina zklamaně.

Vydejme se teď nejdříve za Tomem do Stříbra.

V sobotu 25. října ve čtvrt na pět ráno se na kolínském nádraží schází deset Průzkumníků a čekají na vlak do Stříbra. Následky červencových povodní ještě stále zdržují průjezd vlaků Moravou, takže rychlík Excelsior jedoucí až z Košic má půlhodinové zpoždění. Hlavní však je, že přijel a hned se vydává na další cestu.

Do Stříbra se dostáváme s čtvrt hodinovým zpožděním. Je půl deváté a přísaha začíná v devět na náměstí, které je od nádraží vzdáleno

značný kus cesty.

„Jdeme s davem,“ rozhoduje Slon.

Dav zamířil neomylně směrem k historickému centru a dovedl nás až na náměstí, kam už pochodovaly vojenské jednotky. Namáčkli jsme se do davu a snažili se něco vidět. Upřímně řečeno, stejně nebylo co. Všichni byli zelení od hlavy až k patě a najít mezi 700 vojáky známou tvář bylo takřka nemožné. Náměstí prořezávaly vojenské povely. Ještěť se šklebí od ucha k uchu, protože má modrou knížku.

„To budu radši dělat na gymplu zahradníka,“ utvrzuje se Slon ve svém rozhodnutí vyhnout se vojně pomocí náhradní civilní služby.

Jediný já mám již zkušenosti z vojny, a navíc ještě těsně předrevoluční, takže můžu srovnávat. Moc se toho nezměnilo. Kromě uniforem bylo slovo „soudruhu“ nahrazeno slovem „pane“ a slovo „socialistické“ bylo vyškrtáno bez náhrady. Zástupce blízké posádky Sovětské armády nahradili zástupci družebního útvaru německého Bundeswehru. To jsou paradoxy.

Nováčci se chystají k závěrečnému slavnostnímu pochodu. Davy lidí se snaží urvat co nejlepší místa na trase. Dochází však ke zmatkům, protože vojáci opouštějí náměstí jinudy, než přišli. Lidé zmateně pobíhají po náměstí.

„Vidím ho, vidím ho!“ křičí Slon a běží následován ostatními kluky z náměstí do ulice, kde jsou zástupy řidší.

Za chvíli Tom pochoduje kolem nás a na jeho kamenné tváři se nejdříve rozprostírá úžas a pak potlačovaný úsměv, když kluci vesměs propukají v hurónský smích. Mně se daří celý výjev zachytit na video, takže Tom bude mít pěknou památku.

Zatím děvčata už vyrazila napřed a jdou pak vedle pochodujícího Toma. Když pochod přejde v klus, děvčata běží také a Tomovi spolujozníci mu závidí tolik obdivovatelek.

Kluci se nikam nehonili a v klidu došli až ke kasárnám, kde zatím děvčata popadala dech. Tom prý za chvíli dostane volno. Před kasárnami je chaos, množství lidí komplikuje dopravu na mezinárodní silnici Praha - Rozvadov (dálnice je těsně před dokončením). Přesunujeme se do prostoru kasáren a čekáme u brány na Toma.

„Hele, ninjové,“ ukazuje Lucie na vojáky s černými barety.

„To je vojenská policie,“ dostalo se jí poučení z davu.

„Poslyš,“ ptá se jeden pán za námi vojáka, „kde jsou tady kasárna?“

„Tady jsou všude kasárna,“ ukázal voják kolem dokola a pánovi poklesla čelist.

To už se k nám blíží Tom s červeným baretem výsadkáře.

„Hrdina přichází!“ vítá ho Slon.

Lucie mu hned sundává baret a směje se jeho jen mírně obrostlé lebce. Tom má před sebou čtyři dny dovolené, a tak vypadá spokojeně.

Přicházejí Tomovi rodiče, kteří měli smůlu. Rozbilo se jim cestou auto, takže nestihli přísahu. Všichni odcházíme společně do Pizzerie na oběd. Tom vypráví zážitky z vojny, například brodění řeky Mže, a my s překvapením zjišťujeme, že se mu tam líbí.

„Stejně budu zahradníkem,“ utvrdil se Slon.

Po obědě následuje venku skupinové foto do rodinného alba. Pak si Ještěr staví Toma ke zdi a s fotoaparátem v ruce z něj loudí nějaký bojový postoj. Ostatní ho povzbuzují.

„Tohle jsme se učili,“ vzpomíná Tom a zaujímá postoj s rukama zaťatýma v pěst a cení zuby.

Všichni se mu smějí.

V půl druhé odjíždíme vlakem zpět do Kolína. Tom s námi, aby si nás cestou užil. Navíc je už rozhodnut, že jde na akci Návrat, když už se kvůli němu posunula.

„O co, že vím, kam se jde,“ prohlásil Slon.

„Já myslím, že to vím,“ odpovídám. Marianova nabídka přijet nám naproti do Prahy mi vrtala hlavou. „Tak schválně,“ pobízím Slona.

„Říp.“

„Přesně.“

Marian byl na Řípu několikrát a Kocour tam jezdí pravidelně. Přímo na vrcholu hory pod rotundou je hospoda.

„Jestli je to pravda, tak mám u vás flašku,“ uzavírá Slon.

České dráhy se překonávají a rychlík Bečva přijíždí do Kolína s pětiminutovým předstihem. Je 17 hodin a my spěcháme domů se najíst a připravit na náročnou cestu.

Od 17 hodin se v klubovně ve Fügnerově ulici všechno chystá na 12. ročník akce Návrat. Posun termínu o jeden den má za následek pokles přihlášených z 22 na konečných 14. Díky zájezdu do Stříbra trvá dlouho, než se všichni sejdeme. V letošním ročníku konečně padla stovka. Jako 99. účastník přišel Holcmoš, jako jubilejní 100. účastník dorazil Tomáš a druhou stovku načala Martina.

Tomáš dostává pamětní placku a baterku, která ovšem nesvítí. Když ji otevřel, našel místo baterie věnování jubilejnímu účastníkovi. Marian se omlouvá za vtípek, přidává Tomášovi funkční baterii a pomalu se balíme. Blíží se 19 hodin a my se rovnáme do avie. Šárka se s námi loučí. Čeká rodinu a takováto akce už na ni není. Ze stejného důvodu tu nejsou ani dvě loňské účastnice Helča a Čertova Šárka.

„Koukejte z okna,“ radí Kuba. „Jé, ono tady žádný není!“ zjišťuje po chvíli překvapeně.

Avia se vydává na cestu. Počasí je nevalné. Je zima, fičí ostrý vítr a občas i sprchne. Avia najíždí na poděbradskou dálnici a míří do Prahy. Chvilí se pohybujeme po Praze a zase jsme na dálnici. Říp jako cíl cesty se jeví jako čím dál tím více pravděpodobnější.

20.30 - Za prudkého lijáku jsou vysazeny Martina a Jaruška ve Starých Ouholících. Nadávají na počasí a otevírají obálku. Je zde stará legenda o praotci Čechovi a jeho prvovýstupu na horu Říp. K tomu památeční kartička a papírek s kótou 456 a třemi okolními vesnicemi Kleneč, Krabčice a Ctiněves.

Marian tento malý plánec vytvořil na Krtečkovo naléhání, aby chom měli lepší orientaci. Nutno ovšem dodat, že Marian s námi pěkně vyběhl, protože se nejednalo o nejbližší vesnice a speciálně Kleneč byla úplně stranou. My jsme za celé naše putování nenašli ani zmínku o žádné z těchto tří vesnic. Naštěstí. Ale nepředbíhejme.

Zatímco Jaruška a Martina se vydávají směrem, kde cítí vytoužený Říp, Kosa s Marianem parádně jak se říká zakufrovali. Už asi podesáté jedeme přes jeden a ten samý železniční přejezd (nám to tak aspoň připadá) a pořád ne a ne se trefit na místo druhého výsad-

ku.

21.00 - Jaruška a Martina jsou v Nových Ouholicích. Pořád prší. Jsou už úplně mokré a nadávají na celý svět. Jsou na mezinárodní silnici E55 Praha - Teplice - Cínovec a pokračují po ní dále na sever.

21.05 - Konečně jsou vysazeni Kát'a a Kuba. Děšť pomalu ustává. Zatímco koncová světla avie mizí v dáli, ti dva tam stojí a díví se sami sobě, co tady vlastně dělají a proč si raději někde nehoví v teple. Vydávají se za avii do Chržína, kde si přečetli, kam mají jít. Z pomýšlení, že budou šplhat na Říp, se jim podlomila kolena a dlouho se zaobírali myšlenkou, jestli není lepší navštívit místní hospůdku, protože bylo zřejmé, že je zde nějaký bigbít. Nakonec nevyměkli a vydali se dál na cestu. Kubu zaujal název vesnice Sazená. Nakonec ale na křižovatce odbočili na druhou stranu a to neměli dělat.

21.15 - Jsme vysazeni. Tomáš předčítá pověst o praotci Čechovi a já se směju. Měli jsme se Slonem pravdu. Teď ještě jestli mi to bude něco platné. Tomáš ukládá papíry zpět do obálky, kulich a rukavice mu padají do louže. Je to šikula.

Vydáváme se na cestu k nejbližším světlům. Na odbočku do Dolní Kamenice nereagujeme, určitě bude slepá, vypadá nějak úzce.

21.20 - Ještěrka a Lucie jsou vysazeny a rozhlíží se kolem. Tmou probleskují světla diskotéky. Vydávají se k nejbližší vesnici.

- Jaruška a Martina jsou v Nové Vsi. Takových je, ale ta u Kolína to není.

21.28 - Míjíme ceduli Velvary a procházíme okolo cukrovaru, který působí strašidelným dojmem. Je to jak Ocelové město, hukot, rachot, mechanismy se pohybují, ale nikde ani živáčka, takže raději odtud mizíme. Na křižovatce odbočujeme vpravo na Roudnici nad Labem. Domnívám se, že Říp je nedaleko. Tomáš odmítá projevít svůj názor.

21.30 - Buggy a Ještěr jsou vysazeni v Černuci, kde je diskotéka s laserem. Vydávají se na cestu.

21.32 - Kát'a a Kuba jsou v Budihosticích a pokračují dál.

21.35 - Ještěrka a Lucie jsou v Mileticích. Teď kudy dál? Porad' praot-

če. Pokračují dál rovně. Cesta je potvora a žene je do kopce, za kterým následuje zase kopec.

21.40 - Blondák a Holcmoš jsou vysazeni u Hospozínku a vydávají se na cestu do Břízy.

- Vycházíme z Velvar po značně frekventované silnici. Kdybychom měli před každým autem skákat do příkopu, jako to bylo kdysi zvykem, asi bychom se nehnuli z místa. Takhle uhýbáme jen občas díky pudu sebezáchovy. Ukazují se hvězdy a my jdeme na sever. Na obloze rotují světelné body. Nedaleko je tu diskotéka s laserovou show.

21.50 - Jaruška a Martina jsou v Ledčicích a už vidí Říp. Nechce jim však jít naproti, tak budou muset za ním. Když nechce hora k Mohamedovi, musí Mohamed k hoře. Nebo je to obráceně?

Silnice E55 je i v tuto večerní dobu samé auto, je to hrůza.

22.00 - Janinka a Tom jsou vysazeni v Radešíně. Autobusový jízdní řád nic nenapovídá. Vydávají se do Břízy a tu co nevidí. Pokud to není fata morgana, je to Říp. Nadšeně klušou k siluetě na obzoru, ale ambice je brzo opouštějí.

22.06 - Jsme v obci Černuc. Laser prochází umělou mlhou a kreslí na obloze světelné obrazce. Na diskotéce to žije, ale kupodivu venku není skoro nic slyšet. Odjíždějící trabant spolehlivě všechno přehluší. pokračujeme dále na Roudnici.

Za vesnicí přecházíme koleje a tu vidíme Říp. Je mírně napravo od nás, zezadu nasvícený světly nějakého města, asi Štětí nebo Mělníka.

„Vypadá jak kupa hnoje,“ říká Tomáš zcela prozaicky.

22.10 - „Hele, Lucka,“ hlásí Ještěrka jméno vesnice, ale vzápětí zjišťuje, že se překoukla. Obec se jmenuje Loucká. Silnice vede dál a v dáli za rovinou je vidět taková hromada hnoje.

„Jé, ty hromady jsou dvě!“

Za chvíli se z té jedné vyklubal Říp.

22.30 - Dlouho bloudí Káťa a Kuba po Dolní Kamenici, než konečně docházejí k názoru, že cesta dál nevede. Skutečně do této vesnice vede jen jedna silnice, takže je nutné se vrátit.

- 22.39 - Blondák a Holcmoš došli do Břízy.
- 22.45 - Jaruška a Martina procházejí Vražkovem a kousek za vesnicí se vydávají po polní cestě k Řípu. Těší se, jak si zkrátí cestu, ale ouha. Cesta končí u hájovny a dál nevede. Děvčata nemají chuť na experimenty a vracejí se na silnici do Rovného.
- Buggy a Ještěr jsou v Bříze a odbočují do Straškova. Blondák a Holcmoš je nenápadně sledují.
- 22.50 - Ještěrka a Lucie jsou ve Straškově a napojují se na chvíli na silnici E55. Pak z ní odbočují vlevo a pokračují dále k vytouženému Řípu.
- Janinka a Tom jsou v Bříze a pokračují dál do Straškova. Janinka si podvrkla kotník, ale to je nezastavilo.
- 23.05 - Jaruška a Martina jsou v Rovném a hned na okraji vesnice nacházejí odbočku na parkoviště pod Řípem, kde stojí i avie a odtud vede betonová cesta až na vrchol. Začíná závěrečný trhák.
- 23.10 - Buggy a Ještěr jsou ve Straškově a protože nenacházejí tu správnou silnici rovně k Řípu, vydávají se k němu podél potoka. Straškovem procházejí i Blondák a Holcmoš a blíží se sem i Janinka a Tom.
- 23.15 - Ještěrka a Lucie procházejí Vražkov a za ním se napojují na polní cestu se žlutou turistickou značkou. Přepadají je pochybnosti. Pánové Paleček a Janík ve své písni Sbohem Slovensko zpívají „Máš Velké Tatry, my malej Říp“. Ale on vůbec malej nevypadá, právě naopak. Je to trhák k pohledání.
- 23.20 - Kát'a a Kuba vidí před sebou nějakou továrnu.
- „Hele, uhlí,“ domnívá se Kuba, že vidí haldy.
- „Kladno, to je to město,“ začala zpívat Kát'a.
- Když přišli blíž, zjistili, že to není uhlí, ale cukrová řepa a že jsou u cukrovaru ve Velvarech.
- Ve Velvarech je plno autobusových linek, ale ani jedna nejede do některé ze tří označených vesnic. Kát'a a Kuba hledají nějaké mapy, ale nacházejí jen plány města. Jdou tedy podle tohoto plánu aspoň na nádraží. Ale i s hledáním nádraží jsou problémy.
- „Kát'o, ty nevíš, že nádraží leží v Nádražní ulici?“ diví se pak

Kuba a tváří se hrozně chytře.

Na nádraží nic zajímavého není, je to jen koncová stanice lokálky z Kralup. Co tedy jít do Kralup? Anebo vybrat z obálky peníze a jít do místního hotýlku Záložna?

„Ne, jsme tvrdý,“ prohlašuje Kuba, „aspoň někdy.“

Nakonec Kubu osvítil duch svatý, nebo co to vlastně bylo, a volí cestu na Uhy.

23.21 - Konečně se po dlouhé cestě volnými pláněmi dostáváme do vesnice s názvem Bříza. Říp máme stále po pravé straně, a proto jsme jednoznačně rozhodnutí odbočit na nejbližší rozumné odbočce. Počasí se opět zhoršilo a zase prší. Odbočujeme na Straškov.

23.25 - Jaruška a Martina jsou v cíli. Marian a Kosa pojídají masíčko. Sice jim nabízejí, ale děvčata nemohou popadnout dech a s díky odmítají. Dají si až za chvíli.

23.30 - Buggy a Ještěr jsou ve Vražkově a pokračují dále po silnici k Řípu. O něco za nimi jsou Blondák a Holcmoš a také Janinka a Tom.

23.48 - Jsme ve Straškově a dostáváme se až k silnici E55. Právě projíždí tirák a my se dohadujeme, jestli máme jít vlevo nebo vpravo. Po vesnicích z Marianem udaného trojúhelníku ani památky. Tomáš navrhuje jít vlevo, já nakonec prosazuju opačnou variantu. Naštěstí. Po půl kilometru přicházíme k neznačené odbočce, která vede k temné siluetě Řípu. Vydáváme se po ní.

23.55 - Buggy a Ještěr se před vesnicí Rovné odhodlávají na vrcholovou zteč. Přes pole do lesa, kousek po červené značce a pak přímo nahoru, kámen nekámen až na vrchol. Zatím Blondák a Holcmoš útok na Říp nezvládli a bloudí kdesi v lese na jeho úbočí. Janinka a Tom sice našli žlutou značku a došli po ní až k lesu, ale když značka odbočila doleva podél lesa, záhy zjistili, že značka zmizela. Chvíli se prodírají trním, ale pak se vrací na silnici do Rovného.

0.02 - Ještěrka a Lucie se vyškřábaly na vrchol a dobývají se do hospody. Když byly vpuštěny, vydýchaly se a daly si guláš.

0.13 - Jsme ve Vražkově. Už máme pocit, že se k Řípu přibližujeme nějak podezřele dlouho. Náladu nám zvedá směrovka HORA ŘÍP.

Sice bez počtu kilometrů, ale aspoň směr. Kilometr za vesnicí nacházíme polní cestu se žlutou turistickou značkou, která nás vede až k lesu, kde žlutá značka odbočuje doleva podél lesa. Jdeme po louce, nicméně intenzívně prosvěcuju okraj lesa a vyplácí se nám to. Žlutá značka se zákeřně noří do lesa a nastává horský až horolezecký výstup, který trvá téměř hodinu.

0.15 - Káťa a Kuba jsou v obci s podivným názvem Uhy.

0.27 - Buggy a Ještěr dosáhli cíle po namáhavém výstupu.

0.49 - Janinka a Tom se po dlouhém rozhodování pouštějí po polní cestě směrem k Řípu. Cesta je přivádí až k parkovišti, kde stojí avia a odkud vede lesní betonová cesta až na vrchol.

0.51 - Blondřák a Holcmoš se dostávají do cíle po vyčerpávajícím bloudění na úbočí Řípu.

1.01 - Všude okolo Řípu je plno světélek, ale my toho máme už dost. Přicházíme do cíle a vydýcháváme se. Všichni přítomní se diví, kde jsme tak dlouho. Přitom nemáme pocit, že bychom vyloženě pokazili. Jenže Říp byl příliš dobrým cílem. Kdo ho uviděl první, ten byl na tom nejlíp.

1.08 - Janinka a Tom neustále stoupají. Tom poznamenává do deníku:

„Už si připadáme jako praotec.“

O 7 minut později přispisuje:

„Už si připadáme jako blbci.“

1.15 - Káťa a Kuba jsou po čtyřech hodinách putování opět na místě, kde byli vysazeni. Je to strašné pomyšlení. Cestou potkávají opilce, který se jich vyptává, kam jdou.

„Na horu.“

„Kam?“

„No, na kopec.“

„A proč?“

„Jen tak.“

„Ale kam na horu?“

„Na Říp.“

„Ale to jdete špatně, musíte na Černoušek,“ dostal ze sebe opi-

lec delší větu a ukázal směr.

1.18 - Janinka a Tom dostoupali až na vrchol a jsou v cíli. Na trase zbývá poslední dvojice, ale ta hned tak nedorazí.

2.10 - Káťa a Kuba jsou v Sazené. Dávají si vydatnou svačinu, aby načerpali energii, ale spíš je to vyčerpalo, a tak odpočívají v autobusové čekárně. Vydávají se směrem na Černouček, ne Černoušek, jak mysleli původně.

3.00 / 2.00 - Konec letního času. Posouváme si hodinky o hodinu zpátky a jdeme spát. Dáváme stoly stranou a ukládáme se na zem.

2.30 - Káťa a Kuba uviděli Říp. Vypadá sice jako stoh slámy nebo spíš halda hnoje, ale každopádně je to cíl cesty a jako takový přitahuje. Opouštějí silnici a vydávají se přímo přes pole. Na chvíli se jim Říp ztrácí z očí a oba mají pocit, že viděli fatu morganu.

3.20 - „To je to letiště, jak říkal ten opilec!“ křičí Kuba s úžasem a záhy padá do příkopu.

Realita je prostší. Jsou na silnici E55. Přejíždějí ji a znovu se vydávají po poli. Boty mají obalené hlínou, ale to je neodrazuje.

5.30 - Káťa a Kuba se dostali až k úpatí Řípu a chystají se na výstup. Pohrdají turistickými značkami a vydávají se přímo nahoru. Za tu námahu se jim příroda odměňuje krásným pohledem na východ slunce.

6.25 - Kuba se řítí k hospodě, ale ta je zamčená a nevypadá to, že by byl někdo vzhůru. Jdou tedy k rotundě a sedají si u ní. Tu se u hospody otevírají dveře a mává na ně postava v triku, slipech a na hlavě kulicha, který Káťa nazvala „energizer“. Byl to Marian, který se zbloudilců ujal, odvedl je do svého pokojíku a na svoji zodpovědnost nacpal do jednoho spacáku, protože Káťa svůj nemohla najít. Oba usnuli jak malá děcka.

Dopoledne bylo zasvěceno práci. Sekali jsme a rovnali zásobu dříví na zimu. Kosa se ohání velkou sekerou, štípe špalky a vyžaduje aspoň dva přidavače, kteří mu podávají polínka na špalek. Postupně všechny uštvál, takže mu už nikdo nechtěl přidávat. Nakonec se uvolila Ještěrka. Málem však došlo k tragédii. Ještěrka postavila polínko na špalek

a pustila ho, ale pak se jí zdálo, že stojí špatně a chtěla ho ještě srovnat. Jenže to už sekera svištěla vzduchem. Ještěrka v poslední chvíli stačila ucuknout, takže ostří jí jen roztrhlo břicho ukazováčku. Kosa už ten den nepracoval a šli se společně léčit do hospody.

12. ročník akce Návrat tedy málem skončil tragicky, ale vše se nakonec v dobré obrátilo. Ještěrka o ruku nepřišla, Kosa do balónku nefoukal a my se dostali v půl třetí do Kolína.

Co k tomu dodat? Jak praví nápis na hospodě na Řípu:

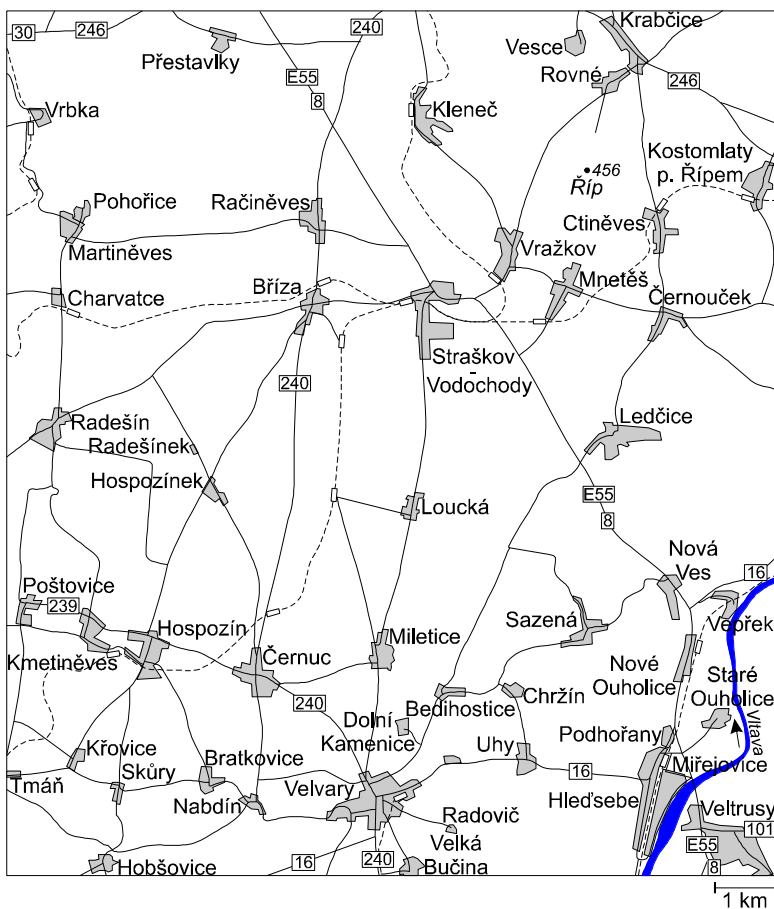
CO MOHAMEDU MEKKA, TO ČECHU MÁ BÝT ŘÍP

Svoji vlasteneckou povinnost jsme si tedy splnili, takže příště raději zase někam jinam.

Výsledky 12. ročníku akce Návrat:

Pořadí		čas	délka trasy	body
1.	Ještěrka - Lucie	2:42	13 km	10
2.	Jaruška - Martina	2:55	16 km	9
3.	Buggy - Ještěr	2:57	15 km	8
4.	Blondák - Holcmoš	3:11	13 km	7
5.	Janinka - Tom	3:18	14 km	6
6.	Šed'a - Tomáš	3:46	19 km	5
7.	Kát'a - Kuba	10:20	25 km	4

Historická tabulka

1. (1.)	Šed'a	82	52. (50.)	Mary	8
2. (2.)	Čert	55	53. (51)	Hop	8
3. (3.)	Šárka B.	48	54. (52.)	Cvrček (Žlutý Kvítek)	7
4. (4.)	Šárka V.	48		Gogo	7
5. (5.)	Slon	45		Radek	7
6. (6.)	Káťa	36		Dibi	7
7. (14.)	Jaruška	35		Martina K.	7
8. (7.)	Bobr	31		Fanas	7
9. (16.)	Tom	31		Honza K.	7
10. (8.)	Starosta	30		Smahňák	7
11. (9.)	Vojín	30	(-)	Holcmoš	7
12. (19.)	Lucie J.	29	63. (60.)	Baterka	7
13. (10.)	Míla	29	64. (61.)	Martina (Stopaři)	6
14. (18.)	Buggy	29	65. (63.)	Pizi	6
15. (11.)	Dáša	28	66. (64.)	Blond'a	6
16. (12.)	Čmelák	28		Kadajča	6
17. (24.)	Ještěrka	27	68. (66.)	Bublína	5
18. (13.)	Dodo	26		Lenka (Stopaři)	5
19. (15.)	Helča	25	(-)	Tomáš S.	5
20. (17.)	Kosa	24	71. (68.)	Hany	5
21. (22.)	Kuba D.	21	72. (69.)	Žába	4
22. (25.)	Janinka	20		Jitka	4
23. (30.)	Ještěr	20		Samec	4
24. (20.)	Pitras	18		Lenka P.	4
25. (21.)	Míša	17	76. (73.)	Alena P.	4
26. (23.)	Herouš	17	77. (74.)	Lenka Š.	3
27. (25.)	Ála V.	14		Honza (Barbucha)	3
28. (27.)	Mech	13	79. (76.)	Věra	3
29. (61.)	Blond'ák	13	80. (77.)	Lucka	3
30. (28.)	Koko	12		Petr	3
31. (29.)	Káče	12	82. (79.)	Mirka	3
32. (31.)	Želva	11	83. (80.)	Martina	3
	Špek	11		Jarda	3
34. (33.)	Jana G.	11	85. (82.)	Myška	3
35. (34.)	Návro	10		Máček	3
	Kocour	10	87. (84.)	Cvrček (Stopaři)	3
	Pavel	10	88. (85.)	Krteček	3
38. (37.)	Pipi	10		Marian	3
39. (38.)	Amík	10	90. (87.)	Jerry	3
40. (39.)	Jarda K.	9		Robert	3
	Kuba U.	9	92. (89.)	Terezka	3
	Hardy	9	93. (90.)	Koza	2
	Pedro	9		Andrea	2
	Navys	9	95. (92.)	Luboš	1
	Soptík	9		Ivana	1
(-)	Martina F.	9		Skyslo	1
47. (45.)	Lenka V.	9		Kuře	1
48. (46.)	Kesťa	9		Vilík	1
49. (47.)	Haňára	9		David	1
50. (48.)	Kopyto	8		Jana	1
	Jirka	8			

Pozn.: Při rovnosti bodů rozhoduje nejvyšší dosažené umístění.

SLAVNÉ VÝROKY

Slon si stěžuje na nápisy, které na tábořišti zůstaly po táboře apoštolské církve: Proč musím i na latríně číst, že mě Bůh miluje?

Marian: Bud' rád, že tě aspoň někdo miluje.

Křecci hrají přehazovanou kluci proti holkám. Tomášovi se při podání daří eso.

Martina: Jé, my nehrajeme!

Sysel Martině: Já tě žabím!

Honza D. nedůvěřivě sleduje Tomášův oběd na pánvi:
Tahle bublanina, to je vejce?

Sledování videa z výpravy do ZOO ve Dvoře Králové.

Lenka M.: Ten lední medvěd plave s krokodýlem.

Dáša: To není krokodýl, to je pneumatika.

Kuba: Na ocas draka jsou nejlepší papírový noviny.

Štěpána při hře na vraha:

Ferča je vrah! Byla to ona, je úplně nevinná!

Zuzka H. natěšeně: Dášo, kdy půjdeme na plavečák?

Dáša: Ty přece nemůžeš, ne?

Zuzka H.: No, vždyť jo.

Míša: Lucko, kde je ta kašna?

Lucie: No, na náměstí.

Míša: Já už nevím, já to zapoměla.

Kuba: Já si půjčím sako od dědečka, on v něm chodí do rakve.

Diskuze o volbě oblastního náčelníka Unie.

Dáša: Kát'o, my tě zvolíme.

Kát'a: Za co?

Kuba: Co je hlídkový oheň?

Igrid: To je oheň, který nehoří.

Předtím, než se konala akce Návrat, jsme si odskočili do Stříbra na Tomovu vojenskou přísahu.

Zatímco Tom se oddává slavnostnímu pochodu na vojenské přísaze, Slon, Ještěř a Blondák se smějí. Hádejte komu?

A tady je náš udatný voják, který vám na požádání rád předvede několik bojových postojů.